

Letnik IV.

v lažnjivi obleki.

Št. 13.

Izhaja po **dvakrat na mesec** v Ljubljani, kedar ga prebere in ne konfiscira policija. — Veljá **celo leto** 3 gold., **pol leta** 1 gold. 50 kr. in **četrt leta** 80 kr. za vsacega brez ozira na stan, osebo in narodnost. — Posamezne številke se dobivajo, če jih kaj ostane, po 15 kr. v administraciji. Vredništvo in opravništvo (administracija) je na velikem trgu hiš. št. 3 v prvem nadstropju na ulice. Tam se sprejema denar.

☛ Kdor ga bere in ga ni kupil, se bo, ako se zasači, ostro kaznoval.

Ga že imamo!

Koga imamo? Zajca? Ali morda tistega mačka, ki je v bramii smetano lizal? Ali pa tistega pesa, ki je hodel klobase krast?

O ne! Vse kaj družega imamo, nekaj, kar imajo sicer drugi tudi, pa vendar ne ravno tako, kakor mi, in kar drugim želeti ni kršansko.

Majhni otroci se strašijo z „možem, kateri jih bo v koš dal“, s parkljem, Dežmanom in Pajkom itd. To je dobro za otroke in kar otrokom koristi, to morajo tudi odrašeni imeti. Strah toraj mora biti. Profesor Pisker je sicer že slovenski strah, toda tak, kakor strgan slamnik v turšici, njega se toraj nihče več boji. Čemu pa bo strah, če se ga nihče ne boji?

Novi deželni predsednik srečne kranjske dežele, grof Alexander Auersperg naj nam bo hušji strah, tako hoče ministerstvo, katero nam ga je nalašč zato poslalo, da nas bo strašil in da bi se ga mi bali. Imeli smo že sicer več strahov, a nobeden nas še ni pohrustal ali nam reber polomil, morda nam jih tudi ta novi strah ne bo.

Kako je prišel naš Aleksander na predsedniški stol? Bog ga vedi, on sam gotovo tega ni kriv, mi drugi tudi ne, toraj nam in njemu ne bo treba sodni dan od tega odgovora dati. Da ga boste pa vsi poznali, vam bom nekaj o njem povedal.

Grof Aleksander Auersperg se je rodil kakor vsi drugi Auerspergi. Nekteri, ki so ga poznali že v zibelii, pravijo, da je do sedmega leta papal in pupal in nekaj hlačie strgal, ktere so bile pa vse plačane. Od sedmega leta naprej je jel jesti in piti ter v šolo hoditi, ker takrat, ko je bil rojen, ni znal še sedeti na deželnem prestolu, kajti tudi v Auerspergovi družini je navadno, da tisti, ki se ničesar ne uči, tudi ničesar ne

zna. Kako in kaj se je učil, bo svetu pokazal še le zdaj. —

Ko se je izšolal, šel je zopet v šolo in sicer k slovečemu očetu Pajku. Pajk je bil toraj njegov učitelj, Pajk pa je bil strah ljubljanske okolice. Če je učitelj strah, se tudi učence za straha uči. In Aleksander je bil priden učence, to je pokazal ko litijski glavar na Janjčah, kar bo tako že obče znano.

V tem se zgodi, da postane Adolf Auersperg vladar avstrijske osode. Navada je, da, ako kdo pride do kake lepe stopinje, vzame luč v roke in gre iskat svojih sorodnikov, da bi jih povabil k skledi zabeljenih žgancev, ali pa, da se sorodci sami povabijo. Dolfi je toraj slišal, da je na Kranjskem nekje neki Aleksander, kateri se ravno tako piše, kakor on, ki pa ni še družega, kakor okrajni glavar. „Ta mi mora više“, si misli, „kajti zdaj je vreme v Avstriji za Auersperge kakor nalašč“. — Dalje se je zvedelo, da je Aleksandrova žena hči mogočnega Chorinska, in zarad te zasluge moral je Aleksander više. Zlezal je toraj najprvo do police deželnega glavarja in zdaj je skočil še više, namreč do stola deželnega predsednika. Wurzbach, dasiravno mnogo životnejši od njega, moral se je umakniti. Ljudje pravijo sicer, da so se očka Wurzbach radi umaknili, a to ni dokazano. „Naleze se, pa gre“, pravi narod.

Zdaj ga pa imamo. Da bi naš Aleksander ne bil grof in se ne pisal Auersperg in da bi ne bil zet Chorinska, timveč kak šušarski sin in zet kakega krojača, bi ne bil deželni predsednik. Če on sam tega ne verjame, naj pa poskusi, jaz stavim glavo, da bi ne bil. Zakaj pa jaz nisem, he?

Dobro je toraj, da so na svetu ministerski, predsedniški in glavarški stoli. Ako bi jih ne bilo, kaj bi neki počeli Auerspergi in drugi grofi in plemenitaži?

Za „šuštarje“ tako niso, družega „antverha“ tudi ne znajo, o čem bi neki živeli?

Mi ga toraj že imamo, naj gledajo tudi drugi, da ga dobé. Prebrisanih glav bo v Avstriji zmanjkalo, Auerspergov pa za zdaj še ne.

Vsaj mi imamo svojega,
In tega ne prodamo.
O ne, nikakor ne!

Sloveči pridigar Bojpod Ali Zelenikar.

Tiste dni je bilo, da dva nemčurja in liberalca napravita pojedino in povabita ljudi, ki naj bi pogače jedli in vino pili; zraven pa poštenost zajedli in pamet zapili. Ljudje so sicer pogače jedli in vino pili, in to je bilo dobro; še boljše je pa bilo, da niso zajedli poštenosti (ker jo preveč spoštujejo), in da niso zapili pameti (ker so preveč pametni za to).

Na pojedino je bil pa tudi povabljen nemčurski in liberalski glavar Bojpod; ta naj bi gostom puščal pošteno slovensko kri in jim v žilo vлил nemčursko sokrico in jih učil živeti po njegovem evangeliju. Ta pridigar trikrat na debelo pogoltne kuretine in desetkrat z vinom oplahne grlo in svoje usta na ves stezaj odpre in po svetu spusti svoj nauk v sledečih glasovih:

„Posluš, bratje moji! Saj menda vsi veste, kaj da sem jaz? Pravite, da sodnik. In prav pravite. Sodnik sem. Vse sodim, kar pride pred mene; naj bodo že ljudje ali živali. In ko bi moja sodba bila sem ter tje piškava, gotovo velja veliko, kedar je govorjenje o kuretini in vinu. Kdo izmed Vas — prašam — kdo izmed Vas boljše kakor jaz presodi: ktero vino je izvrstnejše, in ktera pečenka je okusnejša? Nobeden! Po vsi pravici in resnici sem dober sodnik. — In kdo izmed Vas je toliko kur kakor jaz obsodil v meseno ječo? (Tu pokaže svoj trebuh, ki se vzdiguje kakor Gorjanci, poboža ga na rahlo in se blaženo nasmеje.) Nobeden! In kdo izmed Vas je toliko vina kakor jaz obsodil in zlil v brezen svojega trebuha? In zopet moram s ponosom reči: Nobeden! — Po vsem tem soditi, sem dober in hud sodnik.“

Jaz, sitna muha, pri teh besedah sfrčim iz peči, od koder sem poslušal sloveči govor, vsedem se govorniku na uho in zabrenčim: „Slava sodnik!“ — In dva nemčurja na vse grlo zaupijeta: „Takega sodnika še ni bilo in ga ne bo!“

Govornik se oddahne in pravi: — „Jaz imam kuretino jako rad; pa tudi Vas imam jako rad. Le tega ne vem, koga imam rajše; ali imam kuretino rajše ali imam Vas rajše. Že vem, kuretino imam rajše, ker je tako dobra jed. Pa kaj pravim! Vas imam rajše, ker mi dajete kuretino, ktero imam rajše. Zdjaj veste, da imam kuretino rajše, pa tudi Vas imam rajše. Po tem lahko spoznate, kam da sili moje srce! Polovica ga sili h kuram, ktere imam rajše, polovica ga sili k Vam, ktere imam tudi rajše.“

Stimi svet, kaj se zdaj godi in zgodi! Mož prime za nož, razkolje si prsi, vzame venkaj srce in ga na pol prereže: polovico ga dene h kuretini, ktero ima rajše; polovico ga dene v nedrije nemčurki, ki je zraven stala, in ktero ima rajše!

Na to poprime besedo in pravi: „Videli ste kaj sem storil! Kure imam rajše, zato sem jim dal pol srca; in Vas imam rajše, zato sem Vam dal srca!“

Dva nemčurja sta tako prešunjena, da padeta v omedlevec. Govornik jima dihne v obraz, in proč je slabost.

Zopet odpre svoje usta in govori in reče rekoč:

„Antikrist bo delil denar; jaz delim pa dobrote. Ali morete prešteti dobrote, ki sem jih Vam naklonil?“

Nikdar ne! Ne morete se spomniti, kaj sem Vam do brega storil!“

Jaz sfrčim na pridigarjev nos, z nožicami podrgnem po njem brenčé: Tistih dobrot se nobeden ne spomni, ker jih nič nisi storil! — Pa oj strah in groza! Pod nosom se nekaj odpre, velik prepad, kamor leté kure, pa menda tudi — še zdaj se tresem — muhe! Sreča, da se mi ne zvrtil v glavi. Urno odletim na varnejše uho.

Nadaljuje: — „Vse delam zastonj, prav zastonj. Zato me ima tudi vse rado. Neki kmetje so v svoji hvaležnosti tako daleč segli, da so me na svojih rokah iz tega sveta nesti hoteli na oni svet — v nebesa, po zasluženó plačilo!“ —

Oho! zabrenčim. Res je, poslati so te hoteli na oni svet, da bi se rešili tvojih dobrot, katerih se bolj bojé kakor živega ognja.

Nadaljuje: — „Kdor izmed Vas kaj potrebuje, naj le k meni pride. Denarja mu sicer ne morem dati, ker sem ga že razmetal v svoji dobrotljivosti; ali kak nauk, svet dam tudi zastonj, ali kako pisanje spišem tudi zastonj. Le da mi v dar prinese kakih pet kur ali pol vedra vina. To se pravi toliko kakor nič! Kure rajše jem, in zeleniko rajše pijem in Vas rajše imam!“

Na te besede pridirja nemčurka, pomoli pečenega petelina, kteremu pridigar glavo odgrizne, potem pa prime bokal, zlato kapljo stresa v dolgih, težavnih duških in pade — v omedlevec! — — —

Govor je bil končan, pojedina je minila in gostje gredo vsaksebi in se smejejo lepemu govoru. Pa tudi jaz sem se smejala; saj sem bila vesela, ker sem dobila iz rešeta piti in še nekaj, česar pa ne povem.

Muha kostanjeviška.

Še deset

jih je pristopilo k deveterim, ki prosijo Stremayerjevih srebrnjakov. Imena bomo priobčili o svojem času.

Devetnajst jih je toraj na Kranjskem, kterim ni toliko za duhovniško vzajemnost, kakor za Stremayerjeve groše. Med njimi je tudi korar Hillmayer, ki je prosil menda podpore zarad tega, ker je ministru po polovici imena v žlahti. Mayerja sta namreč oba, ta Stre- uni pa Hill-. Se bo videlo, kake gradove si bodo zidali iz vladne podpore.

Za enega teh prosilcev je pa „Brenceljnu“ res žal. Kaj vruga ga je neki motilo, da je med te berače pobegnili? Morda ga je radolški Wurzbach zapeljal. Sv. Silvester mu grehe odpusti. Če bo veliko dobil, naj se spomni tudi „Brenceljna“. Nekemu drugemu prosilcu bo gotovo sv. Ožbald odpustil, ker béce potrebuje. Če ga kdo po teh besedah vgane, „Brencelj“ ne more za to.

„Brenceljna“ le nekaj jezi. On je namreč stavil z nekim protivnikom duhovščine, da po vsi kranjski deželi ne bo 19 duhovnov prosilo vladne podpore. Toraj je ravno eden preveč, menda g. Pleničar.

Prečastiti gosp. Pleničar! Kako se bóva zdaj midva zmenila? Ali boste Vi plačali stavo? Ko bi Vas ne bilo, bi bil jaz dobil toliko, kolikor boste Vi dobili — če boste sploh kaj dobili. Toraj jaz trpim škodo. Kedar dobite svoje groše, naznanite mi, da bom vedel, koliko sem zgubil. Je že vrag, če človek stavi na take, ki niso zanesljivi. Kaj ko bi se dal vpisati na Vašo hišo v Tržiči?

Apropos! Ali Vam je znana pesem: „Tržičani sami so c . . . . ?“ Prav lepo se dá peti.

Za 14.000 Stremayerjevih „Brenceljnu“ ni tako žal, kakor za 19 duhovnov, ki se po njih spenjajo. —

Dixi! —

Tičji lov.

Mladi „Brencelj“. Pogledjte no, ata, uni-le mož nam bo vse tiče polovil.

Stari „Brencelj“. Nič se ne boj, saj vidiš, da ne gredó na limance. Izmed 494 jih je komaj 19, ki so tako lačni, da se ne bojé.

Tičar. (Stremayer) Da, le 19 in še ti so sami gimpelčki, le eden je gimpel vmes. Sem mislil, da jih bo več.

Tolažba.

Nič ne marajte, gospod dr. Suppppan! Res je pusto, če človek že deželni sedež skoro pod seboj ima, pa mu ga brž kak drug izpodmakne, da se človek potem vsede na tla. Glejte, meni se ravno tako godi, tudi jaz ne morem postati deželen predsednik. In kdo zasede stol, na kterega ste se Vi že vpisali ali intabulirali? Grof, kteri še toliko let star ni, kolikor Vi že Slovencem zabavljate. To je očitna krivica.

Pa nič ne marajva. Tudi midva bova še deželna predsednika, kedar ne bo nikogar drugzega, se reče, ako včakava in prej ne umerjeva. Midva imava res smolo! Kedar misliva, da kako mastno reč že imava, pa pride kdo in nama jo pred nosom odnese. Toda le potrpiiva še tákrat in tolaživa se s tem, da se velike in modre glave na svetu večkrat prezirajo. Pa idiva zopet na čakališče, da bo kje sedež kakega ministra ali vsaj deželnega predsednika prazen. Zdaj se bova bolj „ahtala“.

„Brencelj“,
tudi velika glava.

Naročilo.

Ljubljansko konšt. društvo, čegar ud je novi deželni predsednik kranjske dežele, je naročilo sledeče stvari, ktere misli zdaj rabiti.

1. Veliko skledo, v ktero gredó vsi Slovenci na Kranjskem.
2. Več žlic, s kterimi se dajo Slovenci zajemati.
3. Vilic in nožev, s kterimi bi se dali Slovenci „trančirati“.
4. Več sto divjakov, kteri ljudi sploh jedó.
5. Več vislic.
6. Verig in žebjev.
7. Mnogo še širokejih ust, kakor jih že imajo udje.
8. Usnjarjev, kteri umejo strojiti kože Slovencev.

Vse to misli konšt. društvo blagovoljno za rabo prepustiti novemu deželnemu predsedniku.

Preklete! Celje je drago. Ko sem pri glasovitem „Verfassungstagu“ tako grozovito mahal po Slovencih, me je „špas“ stal nekaj čez 50 gld., ktere sem deloma zapil, deloma med ploskače razdelil. Zdaj me stane „špas“ pred porotniki okoli 1500 gld. Vrh tega sem se še tako spekel, da se mi rane ne bodo zacelile svoje žive dni. Pravdo zgubiti in denar dobiti, to ni taka nesreča; če je pa kdo tepen in mora tistim, ki so ga tepli, še po vrhu plačati trud, to je že — smola.

Nasvèt.

Kaj, ko bi tisti ljubljanski učitelji, ki mestnemu svetovalstvu pete ližejo, napravili nad svoje vrata sledeče tablice:

Potem bi vsak človek vedel, koliko je tak učitelj vreden in koliko se sme na njega zanesti.

Gosp. Korelj Wurzbach, dozday le plemenitaž, postal je baron. Ob enem pa tudi ni več deželni predsednik, marveč mora iti v pokoj.

Tedaj dve nesreči ob enem. To je vendar preveč! Človeka manj trdnega života, kakor so naš gosp. Korelj, bi to morda ob pamet spravilo. Druzega danes nič ne rečemo, ker se ne spodobi nesrečneža z vprašanji nadlegovati.

„Rešpehtarjeva kuharica“ piše:

Žeš v Gradcu. Dons nimam besede, ne morem ponucat. Drug bart bom že.

Gosp. P. R. v K. Ne bodite hudi, sej nisva glih toko zlo mislila. Kaj mislite, da greva prec k rihti? Sej nisva taka, jest in pa „Brencelj“, koker naju malajo.

Gosp. Š. K. na sv. G. Glih toko. Nič se ne bojte, k Vam me ne bo.

Gospodoma F. P. pri sv. J. in F. Š. v Sv. Zavolj antresa mejhen potrpi, ki so že žlajfe litografirane. Bomo že naredi druge, kder jih bo cel pogen. Toko je sitno, si vse ferderbamo.

Gosp. A. K. pri sv. J. na Š. Boh lonej za poslano! Še en goldinar bova prosila, polej smo pa voreng do konca leta.

Gosp. F. N. v N. Za drug let smo Vam zapisal 70 kr., k' je od zadnjič poslanih 2 gld. 50 kr. peršlo 80 kr. za nazaj.

Gosp. M. S. v K. Nam gré še 1 gold. 80 kr., k' ta trek bart ne zarajtamo, samo dvakrat.

Novim in starim!

Prosim, posluh! Moja pušica je prazna. Ker se prične s to številko drugo polletje, se tistim, kteri svojega davka do konca leta še niso opravili, ponuja lepa priložnost, da mi jo zopet napolnijo. Denar je denar, če je v mojem ali Vašem žepu, po preseljevanji ne zgubi prav nič svoje vrednosti, toraj mislim, da ne bom nikomur zastonj zvonil na ušesa.

Pritecite toraj vsi k meni, ki imate kaj v možnjici, in prikupite se mi, da Vas bom rad imel. Cena je tako majhna, da me je skoro sram, govoriti o njej, namreč:

Za vse leto ali 24 listov le 3 gold. — kr.

Za polovico leta ali 17 listov le 1 „ 50 „

Za četrt leta ali 6 listov le — „ 80 „

Bahati se ni moja navada. Tak sem, kakoršnega me vidite, ne večji ne manjši, ne boljši, ne slabši. Ako sem Vam všeč, je dobro, ako ne, pa tudi.

Današnji list se je poslal nekterim znanim rodoljubom, ki še dozday niso bili naročeni, na ogleđ; ako ga ne mislijo naročiti, naj ga blagovolijo nazaj poslati; pod staro zavitko gré zastonj nazaj. — Ravno tako naj storijo tisti stari naročniki, kteri ga ne mislijo dalje prejemati.

Tisti p. n. prejemniki lista, kteri so dobili zadnji list v rudeči ali višnjevi zavitki, že vedó, kako in kaj. Naj se po tem ravnajo, če ne bo prišla kuharica na eksekucijon. Naročiti se zamore tudi pri gosp. R. S. Mihelaču, narodnem bukvovezu v Ljubljani v Lukmanovi hiši, nasprot „Slonu“ v slonovih ulicah, kjer se tudi posamezni listi prodajajo.

„Brencelj“.

Odgovorni vrednik in založnik Jak. Aléšovec v Ljubljani. — Natisnil F. Skaza in drugi v Mariboru.